

[Svend Jørgensen.]

medlems tale, må jeg have lov til at anholde en enkelt udtalelse, som blev fremsat i går. Det ærede medlem sagde, at venstre fra gammel tid har næret ønske om at slække på zonegrænserne, men at det hidtil ikke var blevet hørt. Jeg må gå ud fra, at hukommelsen her har spillet det ærede medlem et puds, og jeg nødsages derfor til at minde om, at da vi for 2 år siden gennemførte en forbedring af aldersrentemodtagernes kår, blev der på det radikale venstres initiativ gennemført en ordning, som betød en meget væsentlig forbedring for aldersrentemodtagerne i zone II og zone III — altså i landkommunerne og i købstadkommunerne.

Det ærede medlem gjorde sig til talsmand for, at der blev adgang for folk til at opsætte i nogle år at hæve folkepension, hvorefter de skulle kunne få mere, altså det samme princip, som findes i forbindelse med aldersrentens ventetillæg. Det spørgsmål har — jeg sagde det allerede i går — også været drøftet i mit parti, så det bliver vi forhåbentlig nok enige om.

Lidt mere betænkelig blev jeg, da det ærede medlem begyndte at tale om, at pristalsreguleringen var sløjftet i forslaget, hvilket han var meget ked af. Ja, det blev nærmest sløjftet af praktiske grunde. Vi må nemlig huske på, at der sidder nogle travle mennesker rundt om på landets kommunekontorer; dem bliver der stadig dynget mere og mere arbejde på, og det var for at lette dem i deres arbejde, at pristalsreguleringen blev taget ud. Men der skal jo nedsættes et udvalg, og det vil være det rette sted til drøftelse af dette spørgsmål, som vi vel også finder en løsning på. I udvalget kan vi ligeledes drøfte eventuelle besparelser, som det ærede medlem jo i går lyste efter og var så ivrig efter at erfare det radikale venstres stilling til. Det glæder mig nu at høre, at venstre er villig til at se på besparelserne; jeg har allerede peget på en uproduktiv udgift, som der kan spares meget væsentligt på.

Spørgsmålet om udgifternes dækning igennem den 6-årige periode må jo blive genstand for videre forhandling. Heraf må det fremgå, i hvilket omfang bidrag og besparelser kan kombineres. Jeg anser det for rigtigt, at der i forslaget er angivet de bidragsprocenter, som vil kunne give dæk-

ning de første to år. Det kan ikke nytte, at venstre møder med forsikring om sympati, men iøvrigt med tomme hænder. Det skal vise sig under de kommende forhandlinger, i hvilket omfang der bliver mulighed for besparelser på uproduktive udgifter. Det er indlysende, at i samme grad det sker, baner man vejen for en tilfredsstillende folkepensionering.

Endelig fastslog det ærede medlem, at venstre er positivt indstillet overfor de tre lovforslag. Den udtalelse er jeg glad for, og jeg tager den som et godt varsel for det kommende udvalgsarbejde.

Ved siden af de mange rigtige ting, som det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen sagde, var der på afgørende punkter udtalelser, som synes helt urimelige. Det gælder det ærede medlems udtalelse om, at man her foretager sig det farlige at lade staten overtage ansvaret for hele befolkningens alderdom. Hvordan kan en økonomiprofessor påstå noget så urimeligt, som at de folkepensioner, folkettinget med dette forslag binder sig til, skulle tage ansvaret fra hele befolkningen, at en folkepension på 1 500 kr., som der her er tale om, skulle gøre folk letsindige og undergrave opsparingen? Jeg synes, det ærede medlems betragtninger vidner om mangel på psykologisk forståelse af menigmands tankegang. Det beskedne pensionsbeløb, der her foreløbig er tale om, og som modtagerne véd ikke forringes ved, at de selv er sparsommelige, vil give mangfoldige af vore medborgere et incitament til yderligere opsparing. Vi må selvfølgelig på ethvert givet tidspunkt fremover vurdere den da foreliggende økonomiske situation i forbindelse med videreførelsen af folkepensioneringen. Det, folkettinget skal tage ansvaret for nu, er den 6-årige ordning, som her foreligger til forhandling.

Da jeg sad og hørte på de rædsler, som det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen fremmanede som følger af dette lovforslag, hvis yderste økonomiske konsekvens om 6 år er 250 mill. kr., måtte jeg sige til mig selv: Hvorfor er det ærede medlem aldrig under oprustningens gennemførelse stået frem og har sagt, hvilke vældige økonomiske farer de hundreder af millioner kroner øgede udgifter betyder for landets økonomi, en fare, som er mange gange større end de økonomiske konsekvenser af folkepensionering.